

Jak jsme byly na Lobech

Máme sice ještě leden, ale titul „nejúchylnější akce roku“ mohu myslím bez obav přiklepnout letošnímu MČR na klasice v Lobech, které se odehrálo minulý víkend v Lučanech nad Nisou.

Představte si to asi takhle: Je slunečný den, všude kupa nového sněhu a vy se rozhodnete pro malý (necelých 12km dlouhý) výlet na lyžích. Idylická představa čerstvě projeté stopy (pochopitelně na bruslení) připravené jen a jen pro vás, v hlavě vzpomínka, jak to minulý víkend báječně frčelo (dokonce i do kopce) na přimrzlém „manšestru“ v Deštném. Ale ouha, tento plán dostává vážné trhliny ještě před startem. Z ampliónů se linou podivné rady jako „klasifikaci stop neberte moc vážně“, „radši si namažte lyže“ (tím asi nemysleli parafínování). Pro neznalé uvádím, že Loby se jezdí na podobné mapě jako pro OB, pouze cesty jsou značeny dle šířky - sjízdnosti na lyžích. Plná stopa znamená, že by se na ní mělo dát bez větších potíží bruslit, a proto taky většina závodníků jezdí na hladkých lyžích na bruslení. Čárkovaným a tečkovaným cestám je lepší se vyhnout, protože je potřeba je zdolávat soupažením ve stopě, slabší jedinci mého ražení se pak pokouší o různé ťapkání stromečkem a jiné přísuny vpřed (zvlášť, pokud je taková cesta do kopce).

Pro formu jsem si dala tři rozehřívací kolečka a hajdy na start. Nemotorný chlapeček mi stihl přišlápnou hůlku, ale pak už jsem mu ukázala záda a spěchala k 750m vzdálenému mapovému startu. Jelikož cesta byla poněkud technicky i fyzicky náročná (rozumějte skoro pořád do kopce), nestihla jsem se ani podívat, kam to vlastně pokračuje na jedničku. Naštěstí v protějším kopci už stromečkovala soupeřka startující o interval dříve, takže nebylo co řešit. Nahoře u kontroly mi začalo být celkem slušné vedro. Nejkratší cesta na dvojku byla trochu záhadně poškrtaná v mapě křížky. Po chvílce uvažování mě napadlo, že tam asi budou padlé stromy nebo něco na ten způsob (že by se tady taky nesmělo do lesa?) a tak jsem jela radši okolo. Jak se později ukázalo, jednalo se o cesty skútrelem či rolbou nedotčené. Projatá stopa se začala povážlivě zužovat a měknout. V dalším kopci už nezbylo než sundat lyže a úzkou cestičkou stoupat vzhůru v hlubokém sněhu. Přemýšlela jsem nad tím, že za sebou můžu mít tam maximálně 2km a už je tady pachtím nejmíň půl hodiny. Konečně jsem byla na dvojce. Víc do kopce už to snad být nemůže, když je úplně na vrcholku. Následoval sešup na trojku, kaskadérská jízda lesem a hledání lampiónu, který byl pořadateli velice umně připevněn na strom, bohužel z druhé strany, než jsem (po kolena ve sněhu) přicházela. Zoufalé plahočení se hlubočákem k cestě a postup na čtyřku opět do kopce. Síly mě opouštěly a poslední nadějí byl postup na pětku celý z kopce. Vzala jsem za vděk prohrnutou silničkou a frčela dolů. Na poštěrkovaném parkovišti to trochu drhlo, což mě utvrdilo v tom, že volba starých lyží je na Loby jediná správná, i kdyby byly třeba tři metry sněhu. Střední část závodu byla fajn, už to nebylo tak do kopce a trať využívala hlavně místní turistické tratě pravidelně udržované rolbou. Jenže znáte to, jak si v lese začnete libovat, jak vám to jde, je většinou na obzoru nějaká pohroma. Ta v mém případě přišla hned několikrát. Hamtání přes les po neexistující skútrové cestě na devítku mě stálo nějaké ty dvě tři minutky. Na jedenáctku vedl postup tak, že spojnice kontrol ani nebyla na mapě. Co kdybych chtěla jet azimutem? Hrůza! Absence většiny cest v terénu udělala z dohledávky opravdovou lahůdku. U kontroly jsem potkala značně zdecimovanou Terku, která ještě netušila, že následujícím postupem v mých stopách si opravdu moc nepomůže. Jelikož od kontroly nevedla žádná ze stop zakreslených v mapě, zavelela jsem ke sjezdu směrem k vesnici. Po chvíli jsme potkaly skútr, za kterým se okamžitě vytvořila komicky vyhlížející fronta stopy chtivých závodníků. Zařadily jsme se do vláčku. Skútr ale po chvíli nabral nežádoucí směr a tak jsem dostala dost dobrý nápad sjet hlubokým sněhem k nejbližšímu domu, odkud vedla cesta. Ačkoliv se na mapě vrstevnice téměř dotýkaly, sněhu bylo tolik, že to skoro nejelo. Těsně u domu, sledována nevěřícími obyvateli z po za okna, jsem zdolala jeden nepřekonatelný srázek a byla jsem na silnici.

Vítězství v podobě dvou vyjetých kolejí od aut a sněhového hrbu uprostřed mě moc nenadchlo, ale po chvíli plácání jsem byla opět poblíž spojnice kontrol. Zbývalo jen vyšlápnout jedno asi 20% stoupání s lyžemi v rukou a dvanáctka byla moje. Tou dobou už jsem si myslela, že mě sotva může něco překvapit, navíc cíl byl coby hůlkou dohodil a zbytek došel závějí. Zamířila jsem na třináctku, kterou spojovala s dvanáctkou bohatá síť stop. Jak se záhy ukázalo, bohužel jen v mapě. Sjela jsem do úvozu, který po chvíli končil závějí. Nezbylo než sundat lyže uvězněné kdesi půl metru pode mnou. Když jsem mi to konečně podařilo, propadla jsem se ještě o pár desítek centimetrů hlouběji a s vypětím všech sil se asi dvě minuty plazila k 15m vzdálené stopě po skútru, který zrovna projel okolo. Ne, že by mě škodolibě nepotěšilo, že hned za pár okamžiků zapadl i skútr do závěje.

V cíli mě rozhodně nepřekvapilo, že za chvíli dorazila Zuzka startující asi 30min po mně. Ukázalo se, že Lob je velice specifickým odvětvím, do něhož se mi patrně po pěti absolvovaných závodech nepodařilo úplně proniknout. Pochybují totiž o tom, že na 12km by mi kdokoliv ujel o 40min, i kdyby to snad byl samotný božský Lukin.

V neděli to bylo naštěstí o něčem jiném. Jak už psal Béd'a, stopy byly „velice dobře projete“, takže lyže jsem za celý závod sundala jen 3x. Jako první úsek druhé štafety jsem si mohla dovolit i něco pro pobavení diváků na startu, kdy mi nešla zapnout hůlka. Po pár metrech mi pro změnu z otevřeného mapníku vypadla mapa, takže k lampiónu jsem vyrážela beznadějně poslední a v kopci pak musela popohánět stromečkující soupeřky hůlkou, aby se mi uhnuly. U jedničky jsem dostihla zadní voj hlavního pelotonu a díky velice časově „vyrovnané“ farstě na dvojce se dostala fikaně před něj. Tím pádem jsem měla tu čest prošlápnout inovativní cestu ke trojce, která se držela široké cesty až do poslední chvíle a pak zamířila skrz prašan přímo k lesíku s kontrolou. Na čtyřce jsem si pak připadala jako král, neboť jsem tam, soudě podle neporušené přístupové cesty, byla ten den úplně první (tedy asi kromě roznašeče, který však jel na skútru nebo šel pěšky). Sice tahle farsta byla taky trochu z ruky, takže na pětce jsem se zase poslušně zařadila na své místo, ale ten pocit průkopníka byl úžasný...

Takže jestli budou někdy v budoucnu Loby na Mísečkách a minimálně týden dopředu nebude sněžít, tak tam asi tak s 10% pravděpodobností pojedou. Tak moc mě tenhle sport zaujal:-)